

Universitätsbibliothek Wuppertal

L. Annaei Senecae Tragoediae

Seneca, Lucius Annaeus <Philosophus>

Amstelodami, 1662

Epigrammata super exsilio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-770](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-770)

exsilio, quod Seneca primo imperii Claudiani anno
(Urbis D CC XCIV.) subiit, ex schedis Pithæanis de-
prompta, ipsi Philosopho palam inscribi. Falso, meâ
sententiâ. Vetus quidem illa, & bona, non tamen le-
gitima liquidò jurare possumus. Imò *volò* pleraque,
& à scholasticis scripta sane quædam indigna tanto vi-
ro: & omnia hæc unius viri aut stili credere, non est ejus
cui datum est habere nasum. Adscribam hic ea ipsa, ut
judicet eruditus lector. Inscriptio, quæ viris doctis
placuit.

L. ANNÆI SENECÆ
EPIGRAMMATA
SÛPER EXSILIO,

A nobis sic conversa est sensu diversissimo,

EPIGRAMMATA
SÛPER EXSILIO

L. ANNÆI SENECÆ

[Quædam Senecæ, quædam Petronii, aut alius
possunt videri, quædam infelicia, &
ævo illo indigna.]

AD CORDUBAM.

*C*orduba, solve comas, & tristes indue vultus:
Illacrimans cineri munera mitte meo.
Nunc longinqua tuum deplora, Corduba, vatem:
Corduba non alio tempore moesta magis.
Tempore non illo, quo versis viribus orbis,
Insuavit belli tota ruina tibi:

Cum geminis oppressa malis utrinque peribas :

Et tibi Pompejus, Caesar & hostis erat.

Tempore non illo, quo ter tibi funera centum,

Heu, nox una dedit, que tibi summa fuit.

Non Lusitanus quateret cum mœnia latro,

Figeret & portas lancea torta tuas,

Ille tuus quondam magnus tua gloria civis,

Insigar scopulo. Corduba solve comas :

Et gratare tibi, quod te natura supremo

Alluit Oceano. tardius ista doles.

AD CORSICAM.

Corsica Phocæo tellus habitata colono ;

Corsica, que Graio nomine Cyrrus eras ;

Corsica Sardinia brevior, porrectior Ilva ;

Corsica piscosis pervia fluminibus :

Corsica terribilis, cum primum incanduit Æstas ;

Sævior ostendit cum ferus ora Canis.

Parce relegatis, hoc est, jam parce solutis.

Vivorum cineri sit tua terra levis.

DE EADEM.

Barbara præruptis inclusa est Corsica saxis ;

Horrida, desertis undique vasta locis.

Non poma Autumnus, segetes non educat Æstas,

Canaque Palladio munere Bruma caret.

Vmbrarum nullo ver est lætabile sætu,

Nullaque in infausto nascitur herba solo :

Nou panis, non haustus aquæ, non ultimus ignis

Hic sola, hæc dos sunt, exul & exilium.

IN INVIDIUM.

Occisi jugulum quisquis scrutaris amici,

Et miserum necdum me satis esse putas,

Desere confossum. victori vulnus inquo

Mortiferum impressit mortua sepe manus.

ITEM.

I T E M.

Quisquis es, (& nomen dicam? dolor omnia cogit.)
 Qui nostrum cinerem nunc, inimice, premis;
 Et non contentus tantis subitisque ruinis,
 Stringis in extinctum tela cruenta caput.
 Crede mihi, vires aliquas Natura sepulcris
 Attribuit: tumulos vindicat umbra suos.
 Ipsos crede Deos nunc hoc tibi dicere, livor,
 Hoc tibi nunc manes dicere crede meos:
 Res est sacra, miser. Noli mea tangere fata.
 Sacrilegæ bustis abstinuere manus.

I T E M.

Carmina mortifero tua sunt suffusa veneno,
 Et sunt carminibus pectora nigra magis.
 Nemo tuos fugiat, non vir, non fœmina dentes,
 Haud puer, haud atas undique tut a senis.
 Utque furens totas immittit saxa per urbes:
 In populum sic tu verba maligna jadis.
 Sed solet insanos populus compescere sanus:
 Et repetunt motum saxa remissa caput.
 In te nunc stringit nullus non carmina vates,
 Inque tuam rabiem publica Musa furit.

I T E M.

Dum sua compositus nondum bene concutit arma
 Miles; & è nostrâ lancea torta manu:
 Bellus homo, & valide capit alia crimina ludis:
 Deque tuis manant atra venena jocis.
 Sed tu perque jocos dicis vinumque, quid ad rem,
 Si plorem? risus si tuus ista facit?
 Quare tolle jocos, non est jocus esse malignum,
 Nunquam sunt grati, qui nocuere, sales.

AD CRISPUM.

Crispe, mea vires, lassarumque anchora rerum;
 Crispe, vel antiquo conspiciente foro:
 Crispe, potens nunquam, nisi cum prodesse volebas;
 Naufragio litrus tutaque terra meo.
 Solus honor nobis, arx & tutissima nobis;
 Et nunc afflicto sola quies animo.
 Crispe, fides dulcis, placidique acerrima virtus;
 Cujus Cecropio pectora melle madent.
 Maxima facundo vel avo vel gloria patri:
 Quo solo careat si quis, in exilio est:
 An tua, Cyrnea saxis telluris adhaerens
 Mens tecum est: nullâ quæ cobibetur humo?

DE QUALITATE TEMPORIS.

Omnia tempus edax depascitur, omnia carpit.
 Omnia sede movet, nil sinit esse diu.
 Flumina deficiunt, profugum mare littora siccant,
 Subsidunt montes, & juga celsa ruunt.
 Quid tam parva loquor? moles pulcherrima caeli
 Ardebit flammis tota repente suis.
 Omnia mors poscit, lex est, non poena, perire.
 Hic aliquo mundus tempore nullus erit.

VOTUM.

Sic mihi sit frater majorque, minorque, superstes,
 Et de me doleat nil, nisi morte mea.
 Sic illos vincam, sic vincar rursus amando:
 Mutuus inter nos sic bene certet amor.
 Sic Marcus, dulci qui nunc sermone fritinuit,
 Facundo patruos provocet ore duos.

EPITAPHIUM SENECAE.

Cura, labor, meritum, sumpti pro munere honores,

Ite, alias posthac sollicitate animas.

Me procul à vobis Deus avocat. Ilicet actis

Rebus terrenis, hospita terra vale.

Corpus avara tamen sollennibus excipe saxis :

Namque animam cælo reddimus, ossa tibi.

DE CRISPO.

Ablatus mihi Crispus est, amici;

Pro quo si pretium dari liceret,

Nostros dividerem libenter annos.

Nunc pars optima me mei reliquit,

Crispus præsidium meum, voluptas,

Pectus, delicia. nihil sine illo

Latum mens mea jam putabit esse.

Consumptus male, debilisque vivam,

Postquam dimidium mei recessit.

